

In de evangeliën vinden we een aantal verhalen waarin de gemoedstoestand van de leerlingen van Jezus wordt geschetst in de tijd tussen Pasen en Pinksteren. Opvallend is dat vaak vermeld wordt dat de leerlingen angstig waren.

In de Handelingen van de Apostelen lezen we dat er op het feest van de Eerstelingen van de oogst (want dat wordt tot op de dag van vandaag in de joodse traditie gevierd op de 50ste dag na Pasen) in het jaar waarin Jezus was gestorven en opgestaan, een hevige windvlaag opstak en de Geest over de leerlingen kwam. Er waren in Jeruzalem pelgrims uit veel landen bijeen, die “geheel in verwarring raakten”, omdat zij ieder in hun eigen taal de apostelen en andere leerlingen in hun eigen taal hoorden spreken. Ik was er niet bij, maar ik kan mij voorstellen dat zij allemaal uit een andere taalgebied komen maar in hun gemeenschappelijke moedertaal, het Hebreeuws, luisterden naar de preek van Petrus en daar diep door getroffen werden en gehoor gaven aan de oproep tot bekering.

Het is duidelijk dat de leerlingen hun angst nu kwijt zijn. Opvallend is dat we eigenlijk alleen maar wat horen over de activiteiten van Petrus en Filippus. Petrus heeft blijkbaar het evangelie vooral verkondigd in een kring van 30 kilometer rond Jeruzalem in de plaatsen Lydda en Joppe. Over Filippus lezen we dat hij na zijn gesprek met hooggeplaatste Ethiopiër doorreisde naar Caesarea. Over de andere leerlingen lezen we niets. Degenen die buiten Israël actief zijn, zijn de diakens die de zorg krijgen voor de net-joodse bekeerlingen, en vooral de apostel Paulus. Wanneer Paulus als gevangene in Rome aankomt, is - in de ogen van Lucas, de schrijver van de Handelingen - het evangelie verspreid over heel de wereld.

Welke les trekken wij uit de verkondiging van Jezus Christus aan ons, “heidenen”? Kunnen wij de angst achter ons laten en ons bevrijd weten om als vrije mensen te leven te midden en voor onze naasten?

Dick Akerboom